

WOLHARIGE NEUSHOORN RESTEN VAN HET STRAND NABIJ HOEK VAN HOLLAND

Op een vroege Goede Vrijdag, 2 april 2010, zat ik naast mijn vader in de auto op weg naar het strand nabij Hoek van Holland. Daar is het strand namelijk opgespoten met zanden rijk aan Pleistocene zoogdierfossielen. Ik had al de nodige mooie vondsten gedaan, zoals een molaarfragment van een mammoet, een distaal gewricht van de humerus van een mammoet en een stuk sternum van een mammoet. “Beetje veel mammoet...” bedacht ik in de auto. Ik wou daarom voor de variatie in mijn kleine collectie Pleistoceen materiaal ook nog graag eens iets van een wolharige neushoorn vinden. Zo’n vuistgrote bovenkaakskies zou erg leuk zijn. Maar een bovenkaakskies werd het niet.

Veel was er niet aangespoeld, daarom besloot ik eens wat hoger op het strand te kijken. Daar had je nog wel eens kans op wat complete botten, omdat de botten die daar liggen “slechts” een keer zijn opgezogen, vervolgens door een grote stalen buis getransporteerd en toen weer uitgespoten. De botten aan de vloedlijn zijn daarnaast ook nog door de zee bewerkt, waardoor het vaak meer botfragmentjes dan herkenbare botten zijn. De gemeente vindt het echter nodig om een mooi schoon strand te hebben, dus zet ze massaal mega beach cleaners in om het zand te zeven. Zij beschouwt de honderden botten ook als afval en deze worden meestal afgevoerd. Niet echt leuk als je daar gaat zoeken.

Maar ik had geluk. Door de vrij krachtige wind, parallel aan de kust, was er veel zand verstoven en lagen er hier en daar weer kleine bruine dingen aan de oppervlakte. Van een afstand zag dat er bemoedigend uit, maar van dichtbij bleken het hoofdzakelijk stukjes hout en fragmentjes bot te zijn. Een beetje teleurgesteld besloot ik nog naar dat ene grotere stuk hout te lopen en daarna om te keren. Bij het stuk hout aangekomen duwde ik er zacht tegen met mijn voet en tot mijn verbazing staken er vier bruin gekleurde dingen uit. Ik bukte en zat vervolgens tien minuten met mijn mond wijd open van verbazing naar een linker onderkaakfragment van een *Coelodonta antiquitatis* te staren.

Had ik toch mijn neushoornfossil nog gevonden!

Bij nadere bestudering thuis viel mij op dat de p2 vrij puntig is, als je hem vergelijkt met de overige kiezen. Ik ben tot nu toe de volgende verklaringen tegen gekomen:

1. Dit is normaal, neushoorns aten naast grassen ook zachter voedsel wat een verschil in afslijting kan veroorzaken.
2. Paarden kunnen een wavegebit hebben (bijvoorbeeld veroorzaakt door een verschil in hardheid in de kiezen), waarbij een golfvormig gebit ontstaat. Wellicht dat dit ook bij wolharige neushoorns mogelijk is?

3. Het dier is de corresponderende bovenkaakskies tijdens zijn leven kwijt geraakt, waardoor de kies niet verder afsleet.

Heeft u nog andere ideeën, of bent u het eens met een van de bovenstaande, mailt u mij dan alstublieft op dit e-mailadres: bramlangeveld@hetnet.nl. Alle hulp wordt geapprecieerd.

Dit is natuurlijk een supervondst, maar niet de bovenkaakskies die ik hoopte te vinden. Die vond ik wat later op 18-4-2010, zij het een zeer ver afgesleten exemplaar. Al met al toch leuke resten van de wolharige neushoorn om zomaar op het strand te vinden.

AUTEUR
BRAM LANGEVELD